

sodišče je zavrnilo pritožbo pritožnikovih zagovornikov, Vrhovno sodišče pa je zavrnilo njihovo zahtevo za varstvo zakonitosti.

2. Pritožnik je zoper izpodbijane sodbe vložil dve ustavni pritožbi. V njiju obširno zatrjuje kršitve pravic iz 14. in 22. člena, prvega odstavka 23. člena, 27. člena, prvega odstavka 28. člena in 29. člena Ustave.

3. Meni, da sodba prvostopenjskega sodišča ne konkretizira vseh zakonskih znakov kaznivega dejanja pranja denarja. Zakonski znaki tega kaznivega dejanja naj tudi v zakonu ne bi bili natančno določeni. V zvezi s pomanjkanjem objektivnih zakonskih znakov pritožnik sodiščem očita, da golo sprejetje denarja nezakonitega izvora ne zadostuje za konkretizacijo zakonskega znaka prikrivanja izvora denarja. Tudi vsako razpolaganje z denarjem nezakonitega izvora naj samo po sebi ne bi oteževalo ugotavljanja izvora denarja in ugotavljanja nahajališča premoženja. Niti naj ne bi bil razpoznaven zakonski znak, da je bilo očitano ravnanje storjeno zato, da bi se s pranjem denarja prikril njegov izvor. Vrhovno sodišče naj bi že v sodbi z dne 18. 6. 2015 v prvotnem sojenju pojasnilo, da zgolj na podlagi objektivno ugotovljenih dejstev razpolaganja z nakazanim denarjem ni mogoče avtomatično sklepati na naklep, da se s pranjem denarja prikrije njegov izvor. Sodišča naj bi ustvarila objektivno odgovornost za kaznivo dejanje pranja denarja.

4. Pritožnik nasprotuje stališču, da je kaznivo dejanje pranja denarja mogoče storiti z eventualnim naklepom. Iz logične in jezikovne razlage 252. člena KZ naj bi izhajalo, da se zahteva direktni naklep. Enako naj bi bilo razvidno iz a) točke prvega odstavka 6. člena Konvencije Sveta Evrope št. 141 o pranju, odkrivanju, zasegu in zaplembi premoženjske koristi, pridobljene s kaznivim dejanjem (Uradni list RS, št. 41/97, MP, št. 11/97 – v nadaljevanju Konvencija št. 141), ki določa, da mora biti ravnanje storjeno "z namenom skrivanja ali prikrivanja nezakonitega izvora premoženja". Sodišče naj bi takšno razlago utemeljilo s sodno prakso, ki v času storitve očitanih kaznivih dejanj še ni obstajala. Položaj, ko zakonodajalec za nazaj določi strožjo kazensko odgovornost, naj bi bil povsem primerljiv tistemu, ko takšna strožja kazenska odgovornost retroaktivno izhaja iz spremenjenih stališč sodne prakse. Vrhovno sodišče naj bi se tudi neutemeljeno sklicevalo na nemško sodno prakso in konvencijske določbe.

5. Pritožnik Višjemu in Vrhovnemu sodišču očita, da se nista oziroma da sta se zgolj pavšalno opredelili do njegovih navedb v pravnih sredstvih. V prvostopenjski sodbi naj ne bi bil obrazložen pritožnikov subjektivni odnos do posledice razpolaganj. V sodbah Višjega in Vrhovnega sodišča naj bi manjkali odgovori na pritožnikove očitke o kršitvi pravice do nepristranskega sojenja iz prvega odstavka 23. člena Ustave.

6. Pritožnik uveljavlja tudi samovoljnost stališča, da je mogoče storiti kaznivo dejanje pranja denarja zgolj s prejemom sredstev na račun oziroma z nadaljnjimi razpolaganji. Opozarja, da sta sodišči prve in druge stopnje ugotovili, da je bil denar nakazan na pritožnikov edini transakcijski račun, pritožnik pa je z njim logično razpolagal. Samovoljno naj bi bilo tudi stališče Vrhovnega sodišča, da naj bi sodišče prve stopnje ugotovilo, da so